

Νομολογία 168/1979 Μονομελές Πρωτοδικείο

Υπόθεση Ημιονηγών Θήρας Αριθμός 168/1979 Μον. (ασφαλ.) Πρωτοδικείο Σύρου

Υπόθεση Ημιονηγών Θήρας
Αριθμός 168/1979 Μον. (ασφαλ.)
Πρωτοδικείο Σύρου
NoB 79, σελ. 832

α. Κείμενο της απόφασης

Δικαστής ο κ. Βασ. Ξενικάκης πρωτοδίκης
Δικηγόροι οι κ.κ. Δημ. Ρούσσοσ, Ελευθ. Μενδρινος, Γεώργ. Θερεσιάδης
Επειδή, ο ημέτερος Α.Κ. διά της γενικής διατάξεως του άρθρ. 57 αυτού, χωρίς να κατονομάζη τās επί μέρους εκφάνσεις της προσωπικότητας, ορίζει ότι πάσα παράνομος προσβολή της προσωπικότητας δίδει δικαίωμα εις τον προσβαλλόμενον, όπως ζητήσει την άρση της προσβολής και την παράλειψιν ταύτης εν τω μέλλοντι. Καθ' ά γίνεται δεκτόν (Μπαλής, Γεν. Αρχαί § 24, Τούσης, Γεν. Αρχαί §34, Σούρλας εν ΆρμΑΚ Εισαγ. Άρθρ. 57-60 αριθ. 83, εις τās κατ' ίδιαν προστατευτέας εκφάνσεις της προσωπικότητας περιλαμβάνεται και το δικαίωμα επί της ίδιας εικόνας, ήτις παριστά την εξωτερικήν μορφήν του ανθρώπου, καθώς δε αυτή συνοδεύει πάντοτε τον άνθρωπον και εμφανίζεται δημοσία μόνον όταν αυτός θέλη, ούτω και η εικών αυτού δεν ανήκει εις το κοινόν, αλλά μόνον εις το πρόσωπον, όπερ παριστά. Ουδείς δικαιούται άνευ της συναίνεσεως του ενδιαφερομένου ούτε να αποτυπώση (λ.χ. διά φωτογραφήσεως) την εικόνα του άλλου, ούτε και να εκθέση αυτήν δημοσία, ουδ' ως εικόνα, να την καταστήση αντικείμενον εμπορίας. Πάσαι αι πράξεις αύται αποτελούν προσβολήν της προσωπικότητος, όπως προσβολήν θα απετέλει ο εξαναγκασμός του άλλου προς εμφάνισιν εις το κοινόν ή και εις εν μόνον πρόσωπον (Σούρλας ένθ' ανωτ.). εν προκειμένω διά της υπό κρίσιν αιτήσεως των οι αιτούντες εκθέτουσιν ότι, τυγχάνοντες κατ' επάγγελμα ημιονηγοί ασχολούνται με την επί κομίστρω (αγωγή) μεταφοράν, διά των ημιόνων των, των εν των όρμω Φηρών Θήρας αποβιβαζομένων τουριστών και ότι ο καθ' ού η αίτησις, ών επαγγελματίας φωτογράφος, από της 12.4.1979 και εφεξής προσβάλλει παρανόμως την προσωπικότητά των και δή το επί της ίδιας εικόνας δικαίωμά των, προβαίνων εις την, άνευ της συναίνεσεως των και παρά την σαφή προς τούτο εναντίωσίν των, φωτογράφησιν αυτών μετά των ζώων των και των επιβαινόντων εις ταύτα τουριστών και εκθέτων τας υπ' αυτού λαμβανομένας φωτογραφίας εις τας προθήκας του καταστήματός του προς πώλησιν και κοινήν θέαν. Ακολούθως οι αιτούντες, επικαλούμενοι την συνδρομήν επειγουσής περιπτώσεως ως εκ του επικειμένου κινδύνου συγκρούσεως και διαπληκτισμών, αιτούνται διά της κρινομένης αιτήσεως των, ως αύτη δεόντως εκτιμάται υπό του Δικαστηρίου, όπως, προς ρύθμισιν της δημιουργηθείσης καταστάσεως, διαταχθή ως ασφαλιστικόν μέτρον ή άρσις της γενομένης προσβολής και η παράλειψις ταύτης εν τω μέλλοντι, υποχρεουμένου του καθ' ού το μεν όπως αφαιρέση εκ των προθηκών του καταστήματός του τας ήδη ληφθείσας παρανόμως (ήτοι άνευ της συγκαταθέσεως των) φωτογραφίας, το δε όπως παραλείψη πάσαν εν τω μέλλοντι φωτογράφησίν των, επ' απειλή χρηματικής ποινής και προσωπικής κρατήσεως. Ούτως έχουσα η ένδικος αίτησις είναι νόμιμος, ερειδομένη επί των διατάξεων του προρηθέντος άρθρ. 57 ΑΚ, ως και των τοιούτων των άρθρ. 682 § 1 731, και 947 §1 του ΚπολΔ, παραδεκτώσ δε και αρμοδίως φερομένη προς εκδίκασιν ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου κατά την προκειμένην ειδικήν διαδικασίαν των άρθρ. 683 επ. ΚπολΔ, δέον να εξετασθή κατ' ουσίαν.

Επειδή... επαρκώς εβεβαιώθησαν (επιθανολογήθησαν), κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου, τα εξής: Οι αιτούντες τυγχάνουσι κατ' επάγγελμα ημιονηγοί, ασχολούμενοι με την επί κομίστρω (αγωγή) μεταφοράν διά των ημιόνων των εν τω όρμω Φηρών Θήρας αφικνουμένων και εκ των εκείσε καταπλεόντων πλείων αποβιβαζομένων τουριστών, ούς ειδικώτερον μεταφέρουσιν εις την κωμόπολιν των Φηρών διά της συνδεούσης ταύτην προς τον ως άνω όρμον ανωφερικής και κλιμακωτής οδοϋ. Εις την αφετηρίαν του εν λόγω όρμου, ένθα ιππεύουν οι τουρίσται (αλλοδαποί κατά το πλείστον) και εκκινούν τα ζώα έμφορτα, βασταζόμενα υπό των αιτούντων εκ του χαλινού, επαγγελματίαι φωτογράφοι λαμβάνουν φωτογραφίας των επιβαινόντων μετά των ζώων και των ημιονηγών, άς πωλούν επί κέρδει εις τους τουρίστας. Η φωτογράφησις αυτή των αιτούντων και των λοιπών εν Θήρα ημιονηγών, γενομένη άνευ της συναίνεσεως τούτων, ή εν ταις προθήκαις των φωτογραφείων έκθεσις και η εν συνεχεία πώλησις των λαμβανομένων φωτογραφιών, των απεικονίζουσάσ το πρόσωπον και ολόκληρον το σώμα τούτων (ημιονηγών), προσέβαλεν ευθέως την προσωπικότητά των ως προσκρούουσα εις το άρθρ. 57 ΑΚ, δι' όν λόγον και απηγορεύθη υπ' αυτών η λήψις των φωτογραφιών των και η προβολή και πώλησις των, επιτραπέισης της φωτογραφήσεως των μόνον τη συναίνεσει των και εις ωρισμένον υπ' αυτών καθοριζόμενον φωτογράφον, όστις και μόνον εδικαιούτο να λαμβάνη τας φωτογραφίας των και να πωλή ταύτας. Τούτο γένετο τόσον από τους αιτούντας προσωπικώς όσου και από πάντας τους λοιπούς εν Θήρα ημιονηγούς, αριθμούντας εις 100 και πλέον), οίτινες, έχοντες οργανωθή εις σωματείον ανεγνωρισμένον υπό την επωνυμίαν «Σωματείον ημιονηγών Θήρας ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ», εξουσιοδότησαν το Διοικητικόν Συμβούλιον τούτου όπως απαγορεύση την λήψιν των φωτογραφιών τούτων (αιτούντων) και απάντων των μελών του σωματείου. Την 27.4.1978 εγένετο δημοπρασία περί του δικαιώματος της κατ' αποκλειστικότητα φωτογραφήσεως των μελών των ως άνω σωματείου μετά των ζώων των και των επιβαινόντων τούτων τουριστών, εφ' όσον ούτοι επιθυμούν την φωτογράφησίν των, παρά της διοικήσεως του σωματείου και μεθ' όμόφωνον γνώμην της γενικής συνελεύσεως των μελών αυτού (εν οίς και οι αιτούντες), κατά την δημοπρασίαν δε ταύτην ανεδείχθη τελευταίος πλειοδότης ο καθ' ού η αίτησις, αντί ποσού όρχ. 1.100.000 κατ' έτος, διά δύο έτη, υποχρεούμενο όπως καταβάλη το ποσόν τούτο μέχρι τέλους Οκτωβρίου 1978 εις την διοίκησιν του σωματείου, ήτις θα διένεμε τούτο εις τα μέλη του. Εκ του ανωτέρω ποσού ο καθ' ού η αίτησις κατέβαλε μόνον 800.000 δραχμάς, ην ήγηθε δε όπως καταβάλη το υπόλοιπον ποσόν των 300.000 όρχ. επί τω ισχυρισμώ ότι αι εργασίαι του «δεν πήγαν καλά». Κατόπιν τούτου οι διοικούντες το ειρημένον σωματείον, ούτινος πρόεδρος τυγχάνει ο πρώτος των αιτούντων, δια της από 27.12.1978 εγγράφου καταγγελίας, κοινοποιήθεισης προς τον καθ' ού η αίτησις την 23.1.1979, κατήγγειλαν την μετ' αυτού καταρτισθείσαν σύμβασιν περί παραχωρήσεως του αποκλειστικού δικαιώματος της φωτογραφήσεως των μελών του σωματείου και απηγόρευσαν εις τούτον (καθ' ού) πάσαν εν τω μέλλοντι φωτογράφησίν των, ανακαλέσαντες ούτω την προς τούτο υπάρχουσαν πρότερον συναίνεσίν των. Την 14.4.1979 ο πρώτος των αιτούντων, ενεργών υπό την ιδιότητά του ως Πρόεδρου του Διοικ. Συμβουλίου

του ειρημένου σωματείου και καθ' ομόφωνον γνώμην της γενικής συνελεύσεως των μελών αυτού, εκινοποίησε προς τον καθ' ού και δεύτερον έγγραφον καταγγελίαν (υπό ημερομηνίαν 11.4.1979) δι' ού εδήλου προς αυτόν ότι ανακαλεί και αύθις υπό την ρηθείσαν ιδιότητά του την υπό των μελών του σωματείου δοθείσαν συναίνεσιν προς φωτογράφησιν των, την δήλωσιν δε ταύτην (περί ανακλήσεως της συναίνεσώς των) εποιήσαντο προφορικώς προς τον καθ' ού και άπαντες οι αιτούντες, απαγορεύσαντες εις τούτον όπως προβαίνει εφεξής εις λήψιν και εμπορίαν των φωτογραφιών των. Εν τούτοις ο καθ' ού η αίτησις εξηκολούθησε και μετά ταύτα να λαμβάνη φωτογραφίας των αιτούντων (ως και των λοιπών εν Θήρα ημιονηγών) μετά των ζών των και των εις ταύτα επιβαινόντων τουριστών, να εκθέση ταύτας εις την προθήκην του φωτογραφείου του και να προβαίνει εις την επί κέρδει πώλησιν των, άνευ της συναίνεσώς των αιτούντων και παρά τας διαμαρτυρίας των, ισχυριζόμενος ότι αι προρρηθείσαι καταγγελίαι τυγχάνουν άκυροι διότι διά νεωτέρας συμβάσεως, καταρτισθείσης προφορικώς μεταξύ αυτού και της διοικήσεως του σωματείου των αιτούντων προ των γενομένων καταγγελιών, συμφωνήθη όπως ούτος (καθ' ού) καταβάλη διά το πρώτον έτος (1978), αντί του ποσού των 1.100.000 δραχμών, μόνον το τοιούτον των δρχ. 800.000, όπερ και κατέβαλεν ήδη προς την διοίκησιν του σωματείου των. Ανεξαρτήτως όμως του βασίμου ή μη (κατ' ουσίαν) του ως άνω ισχυρισμού του καθ' ού, εφ' όσον οι αιτούντες προέβησαν κατά τα προρρηθέντα εις ανάκλησιν της προς φωτογράφησιν συναίνεσώς των, η δε ανάκλησις αύτη είναι πάντοτε δυνατή, υφισταμένης απλώς αξιώσεως αποζημιώσεως του καλλιτέχνου (φωτογράφου) εν περιπτώσει ακαίρου ανακλήσεως ή τοιαύτης λαμβανούσης χώραν παρά την καλήν πίστιν (Σούρλας ένθ' ανωτ. § 89), ο καθ' ού παρανόμως προσέβαλε το δικαίωμα επί της ίδιας προσωπικότητος των αιτούντων και δη το τοιούτον επί της ίδιας αυτών εικόνας δια της μετά την ως άνω ανάκλησιν λήψεως, εκθέσεως και εμπορίας των φωτογραφιών των και δέον, συντρέχοντος και του στοιχείου του καταπειπόντος, ως εκ του πιθανολογηθέντος κινδύνου συγκρούσεων και διαπληκτισμών μεταξύ των διαδίκων, όπως γίνη δεκτή η υπό κρίσιν αίτησις ως βάσιμος και κατ' ουσίαν, καταδικαζόμενου άμα του καθ' ού εις την δικαστικήν δαπάνην των αιτούντων (άρθρ. 176 ΚποΛΔ), κατά το περί τούτου αιτημάτων, ως εν των διατακτικώ.

β. Σχολιασμός της απόφασης

β1. Πραγματικά περιστατικά

Οι αιτούντες που είναι κατ' επάγγελμα ημιονηγοί ασχολούνται με την με χρηματική αμοιβή μεταφορά με τους ημιόνους τους των τουριστών που αποβιβάζονται στο λιμάνι των Φηρών της Θήρας. Στην αφετηρία αυτού του λιμανιού επαγγελματίες φωτογράφοι λαμβάνουν φωτογραφίες των τουριστών και των ημιονηγών με τα ζώα τους, τις οποίες πωλούν στους τουρίστες. Η φωτογράφιση αυτή των αιτούντων και των λοιπών στη Θήρα ημιονηγών, η οποία γινόταν χωρίς τη συναίνεση αυτών, η έκθεση αυτών στις προθήκες των φωτογραφιών και η πώληση αυτών, προσέβαλε την προσωπικότητά τους κατά το άρθρο 57 Α.Κ., γι' αυτό και απαγορεύθηκε η λήψη φωτογραφιών, η προβολή και πώλησή τους και επιτράπηκε η φωτογράφησή τους μόνο με τη συναίνεσή τους και σε ορισμένο μόνο καθοριζόμενο από αυτούς φωτογράφο, ο οποίος θα μπορούσε να λαμβάνει φωτογραφίες τους και να τις πωλεί. Αυτό γινόταν τόσο από τους αιτούντες προσωπικά όσο από όλους τους υπόλοιπους ημιονηγούς στη Θήρα, οι οποίοι έχουν οργανωθεί σε σωματείο. Σε δημοπρασία που έγινε για το δικαίωμα της κατ' αποκλειστικότητα φωτογράφισης των μελών αυτού του σωματείου με τα ζώα τους και των επιβαινόντων σ' αυτά τουριστών αναδείχθηκε τελευταίος πλειοδότης ο καθού η αίτηση αντί ορισμένου ποσού. Ο φωτογράφος αυτός δεν κατέβαλε ολόκληρο το αντάλλαγμα στο σωματείο των ημιονηγών, με αποτέλεσμα, οι διοικούντες του σωματείου να καταγγείλουν την καταρτισθείσα σύμβαση με αυτόν για παραχώρηση αυτού του αποκλειστικού δικαιώματος και να ανακαλέσουν τη συναίνεσή τους. Εν τούτοις ο καθού η αίτηση, εξακολούθησε και μετά από αυτά να λαμβάνει φωτογραφίες, να εκθέτει αυτές στην προθήκη του φωτογραφείου του και να τις πωλεί χωρίς τη συναίνεση των αιτούντων και παρά τις διαμαρτυρίες τους, ισχυριζόμενος ότι οι καταγγελίες είναι άκυρες, γιατί με νεότερη σύμβαση που καταρτίσθηκε προφορικά μεταξύ αυτού και της διοικήσεως του σωματείου των αιτούντων συμφωνήθηκε να καταβάλει το αντάλλαγμα το οποίο κατέβαλε.

Οι αιτούντες λοιπόν ζητούν από το Δικαστήριο για τη ρύθμιση της δημιουργηθείσης κατάστασης, να διαταχθεί ως ασφαλιστικό μέτρο η άρση της γενομένης προσβολής και η παράλειψη αυτής στο μέλλον, υποχρεώνοντας τον καθού να αφαιρέσει μεν από τις προθήκες του καταστήματός του τις ήδη ληφθείσες παρανόμως φωτογραφίες, να παραλείψει δε κάθε μελλοντική φωτογράφησή τους, επ' απειλή χρηματικής ποινής και προσωρινής κράτησης.

Β2. Περίληψη της απόφασης

Το δικαστήριο καταρχήν ανέφερε ότι ο Α.Κ. με τη γενική διάταξη του άρθρου 57, ορίζει ότι κάθε παράνομη προσβολή της προσωπικότητας δίνει δικαίωμα στον προσβαλλόμενο να ζητήσει την άρση της προσβολής και την παράλειψη αυτής στο μέλλον. Στις προστατευτέες εκφάνσεις της προσωπικότητας περιλαμβάνεται και το δικαίωμα επί της ίδιας εικόνας. Κανείς δεν έχει δικαίωμα χωρίς τη συναίνεση του ενδιαφερομένου ούτε να αποτυπώσει την εικόνα του άλλου, ούτε να εκθέσει αυτήν δημόσια ούτε να την καταστήσει αντικείμενο εμπορίας. Σύμφωνα με το δικαστήριο όλες αυτές οι πράξεις αποτελούν προσβολή της προσωπικότητας, όπως προσβολή θα αποτελούσε ο εξαναγκασμός του άλλου σε εμφάνιση στο κοινό ή σε ένα μόνο πρόσωπο. Έκρινε νόμιμη την ένδικο αίτηση να διαταχθεί ως ασφαλιστικό μέτρο η άρση της γενόμενης προσβολής και η παράλειψη αυτής στο μέλλον με βάση τα άρθρα 57 Α.Κ., 689 §1, 731 και 947 §1 του Κ.Πολ.Δ. και παραδεκτή ως φερόμενη προς εκδίκαση ενώπιον αυτού.

Απεφάνθη ότι ανεξαρτήτως τως ισχυρισμών του καθού, ότι οι καταγγελίες είναι άκυρες γιατί με νεότερη σύμβαση που καταρτίσθηκε προφορικά μεταξύ αυτού και της διοικήσεως του σωματείου των αιτούντων συμφωνήθηκε να καταβάλει το αντάλλαγμα, το οποίο κατέβαλε, εφόσον οι αιτούντες προέβησαν σε ανάκληση της συναίνεσής τους για φωτογράφιση, η μετά την ανάκληση της συναίνεσεως αυτής συνέχιση λήψεως φωτογραφιών, εκθέσεως και εμπορίας αυτών συνιστά προσβολή της προσωπικότητας άσχετα αν η ανάκληση αποτελεί ενδεχομένως αθέτηση συμβατικής δεσμεύσεως. Έκρινε λοιπόν την υπό κρίση αίτηση ως βάσιμη και κατ' ουσίαν.

β3. Σχόλιο:

Στην υπόθεση αυτή τίθεται το ζήτημα της προσβολής της προσωπικότητας και τη σχέση αυτής με την προστατευόμενη ελευθερία του τύπου.

Η διάταξη του Α.Κ. 57 προστατεύει την προσωπικότητα του προσώπου από κάθε παράνομη προσβολή. Το δικαίωμα αυτό προστατεύει όλες τις εκφάνσεις της προσωπικότητας. Προσβολή αποτελεί η επέμβαση σε μια ή περισσότερες εκδηλώσεις της προσωπικότητας. Διακρίνεται σε εξωτερική και εσωτερική. Η εξωτερική

προσβολή ενδιαφέρει το δικαίο μόνο στην περίπτωση που είναι παράνομη. Το παράνομο ή μη της προσβολής είναι δυνατόν να κριθεί από τη στάθμιση του δικαιώματος αυτού (της προσωπικότητας) προς άλλα δικαιώματα και ο παράνομος χαρακτήρας της προσβολής αίρεται όταν ειδικές διατάξεις επιτρέπουν επεμβάσεις στην προσωπικότητα άλλου. (Βλ. Παπαντωνίου, Γεν. Αρχ., Τεύχος Α', 1978, σελ. 104' πρβλ Σούρλα στην Ερμ. Α.Κ. 57 αριθ. 4 επ.).

Το δικαίωμα επί της ίδιας προσωπικότητας περιλαμβάνει και το δικαίωμα επί της ίδιας εικόνας, η οποία παριστά την εξωτερική μορφή του ανθρώπου: καθώς δε αυτή συνοδεύει πάντοτε τον άνθρωπο να εμφανίζεται δημοσίως μόνον όταν αυτός θέλει, έτσι και η εικόνα αυτού δεν ανήκει στο κοινό αλλά μόνο στο πρόσωπο το οποίο παριστά. Άρα, κανείς δεν δικαιούται να αποτυπώσει την εικόνα του άλλου (π.χ. με φωτογράφιση κ.λπ.) ή να εκθέσει αυτή δημοσίως ή να την καταστήσει αντικείμενο εμπορίας χωρίς τη συναίνεσή του. Όλες αυτές οι πράξεις αποτελούν προσβολή της προσωπικότητάς του αφού το δικαίωμα επί της ίδιας εικόνας αποτελεί έκφανση αυτής. (Βλ. Δαγτόγλου, Συνταγματικό Δίκαιο, Ατομ. Δικ. Α', σ. 518). Άρα αυτός που αποτυπώθηκε η εικόνα του χωρίς τη συναίνεσή του έχει την αξίωση του άρθρου 57 Α.Κ., μπορεί δηλαδή να ζητήσει την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον.

Το ζήτημα αυτό της προστασίας της προσωπικότητας διαπλέκεται με το ζήτημα της ελευθερίας του τύπου, όπως κατοχυρώνεται στο άρθρο 14 §1, 2 Σ. Ο τύπος κατά την έννοια του άρθρου 14 παρ. 2 εδ. 1 του Σ. περιλαμβάνει όλα τα έντυπα που είναι κατάλληλα και προορισμένα για διάδοση. Τύπος και έντυπα είναι όλα τα προϊόντα της τυπογραφίας κάθε μορφής – τα «έντυπα» με τη στενή έννοια του όρου – αλλά και οι προορισμένες για διάδοση φωτογραφίες, εικόνες, πανώ, σχέδια, εμβλήματα, ανεξάρτητα από την ύλη στην οποία είναι αποτυπωμένα. (Βλ. Δαγτόγλου, Συνταγματικό Δίκαιο, Ατομ. Δικ. Α', σ. 472).

Όπως όμως όλα τα δικαιώματα έτσι και η ελευθερία του τύπου υπόκειται στους γενικούς περιορισμούς, δεν μπορεί δηλαδή να ασκείται κατά προσβολή των δικαιωμάτων των άλλων. Στα δικαιώματα αυτά ανήκει και το δικαίωμα της προσωπικότητας και το δικαίωμα επί της ίδιας εικόνας το οποίο περιλαμβάνει. Άρα ο τύπος δεν μπορεί καταρχήν να δημοσιεύσει την εικόνα (φωτογραφία, σκίτσο κ.λπ.) ενός προσώπου χωρίς την άδεια του τελευταίου γιατί αλλιώς προσβάλλει τα ανωτέρω δικαιώματα. Η άσκηση της ελευθερίας του τύπου δεν απαλλάσσει από την υποχρέωση σεβασμού της προσωπικότητας. Υπόκειται λοιπόν στο ά. 25 §3 Σ. και στο ά. 281 Α.Κ.

Σύμφωνα με μία άποψη της θεωρίας, οι αντιθέσεις που δημιουργούνται στο πεδίο της έντασης τύπου και προσωπικότητας λύνονται μόνο με μία στάθμιση των εννόμων αγαθών. Αυτή η στάθμιση δεν είναι δυνατή γενικά και αφηρημένα, αλλά πρέπει να λαμβάνει χώρα σε συγκεκριμένη περίπτωση και πάντα με εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας. (Βλ. Δαγτόγλου, όπ., σ. 516).

Σύμφωνα με άλλη άποψη της θεωρίας, σε ενδιαφέρουσες λύσεις σχετικά με τη διαπλοκή τύπου και προσωπικότητας, μπορεί να οδηγήσει η θεσμική εφαρμογή. Για παράδειγμα τα ευρισκόμενα στη δημοσιότητα πρόσωπα περιορίζονται στην άσκηση των δικαιωμάτων τους, εφόσον το συγκεκριμένο δικαίωμα συνδέεται με δεσμό αιτιώδους συνάφειας προς την έννομη σχέση της δημοσιότητας και μόνο κατά το μέτρο που επιβάλλει ο δεσμός αιτιώδους συνάφειας. (Βλ. Δημητρόπουλος Α., παραδόσεις Συνταγματικού Δικαίου, τ. 3, Ι' Έκδοση 2004, σ. 279).

Με βάση τα παραπάνω το δικαστήριο ορθά έκρινε ως βάσιμη κατ' ουσίαν την αίτηση των ημιονηγών. Σύμφωνα με τον παραπάνω ορισμό του τύπου, οι φωτογραφίες εμπίπτουν στην έννοιά του. Όπως προαναφέρθηκε, ο τύπος δεν μπορεί καταρχήν να δημοσιεύσει την εικόνα ενός προσώπου χωρίς την άδεια του, γιατί αλλιώς προσβάλλει το δικαίωμα επί της ίδιας εικόνας του. Δεδομένου ότι δεν συνέτρεχε κάποιος λόγος άρσης του παρανόμου και ότι οι αιτούντες δεν αποτελούν δημόσια πρόσωπα, ο περιορισμός του δικαιώματος επί της ίδιας εικόνας τους δεν μπορεί να θεωρηθεί ανεκτός. Άρα η ελευθερία του τύπου εν προκειμένω πρέπει να περιορισθεί. Το δικαστήριο λοιπόν κρίνοντας ότι η άνευ συναινέσεώς τους φωτογράφησή τους, έκθεση των φωτογραφιών και πώλησή τους, συνιστά προσβολή της προσωπικότητάς τους, έκανε δεκτή την αξίωση των αιτούντων για άρση της παράνομης προσβολής και παράλειψή της στο μέλλον.

Το ίδιο ζήτημα διαπλοκής τύπου και προσωπικότητας συναντάμε στην απόφαση υπ' αριθμόν 2149/1978 Εφ. Αθ. «Υπόθεση καρτ-ποστάλ» και στην απόφαση υπ' αριθμόν 8908/1988 Εφ. Αθ. «Υπόθεση της λουόμενης συνταξιούχου» στις οποίες το δικαστήριο κατέληξε στα ίδια συμπεράσματα.

3. Λήμματα:

- Τύπος
- Προσωπικότητα

4. Άρθρα του Συντάγματος

- άρθρο 14 §1
- άρθρο 14 §2
- άρθρο 14 §3